

ਵਿਜੇਂਦਰ ਜੈਨ ਸੀ.ਜੇ. ਅਤੇ ਰਾਜੀਵ ਭੱਲਾ, ਜੇ.ਜੇ.

ਬਹਾਦਰ ਸਿੰਘ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ

1997 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 755/DB

23 ਮਾਰਚ, 2007

ਇੰਡੀਅਨ ਪੀਨਲ ਕੋਡ, 1860 - S. 302 - ਇੱਕ ਔਰਤ ਦਾ ਘਿਨਾਉਣੇ ਕਤਲ - ਐਫਆਈਆਰ ਦਰਜ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦੇਰੀ ਨਹੀਂ - ਦੋ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਿੱਧੇ ਅਤੇ ਬੇਲੋੜੇ ਸਬੂਤ - ਕਤਲ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਿਤ - ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ, ਯਕੀਨਨ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਤ ਅਤੇ ਠੋਸ ਸਬੂਤ—ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਂਦੇ ਸਮੇਂ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਨੇ ਤੱਥ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ—ਅਪੀਲ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਮਨੋਰਥ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਕੇਸ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਤੋਂ ਕੱਢੇ ਜਾਣ ਦਾ ਅਨੁਮਾਨ ਹੈ। ਇੱਕ ਇਰਾਦੇ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਜਾਂ ਇੱਕ ਪੱਕਾ ਇਰਾਦਾ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਅਸਫਲਤਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਜਿੱਥੇ ਇਸਤਰਾਸਾ ਜੁਰਮ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ, ਜੁਰਮ ਦੇ ਇਰਾਦੇ, ਇਸਦੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਜਾਂ ਇਸਦੀ ਮਾਮੂਲੀ ਪਿਛੋਕੜ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿੱਧੇ, ਠੋਸ ਅਤੇ ਬੇਲੋੜੇ ਸਬੂਤ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਦਿੱਤੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਮਨੋਰਥ ਮਾਮੂਲੀ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਪਰ ਮਨੁੱਖੀ ਮਾਨਸਿਕਤਾ ਦੀਆਂ ਜਟਿਲਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਮਨੁੱਖ ਗਣਿਤਿਕ ਨਿਸ਼ਚਤਤਾ ਨਾਲ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ। ਹਾਲਾਤਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਦਿੱਤਾ ਸਮੂਹ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਕੋਈ ਹੋਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਣਡਿੱਠ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਨੁੱਖੀ ਆਚਰਣ, ਇਸਦੇ ਸੁਭਾਅ ਦੁਆਰਾ, ਅਣ-ਅਨੁਮਾਨਿਤ ਹੈ, ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਇਰਾਦਾ ਮਾਮੂਲੀ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਜ਼ਰੂਰੀ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ, ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਭਾਗੀਦਾਰੀ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਕਰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ।

(ਪੈਰਾ 15)

ਅੱਗੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਬਿਮਲ ਮੁਨੀ ਦੇ ਘਿਨਾਉਣੇ ਕਤਲ ਦੇ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਸਿੱਧੇ ਅਤੇ ਬੇਲੋੜੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਮਨੋਰਥ ਸਥਾਪਿਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਸੁਲਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ ਕਿ ਇਰਾਦਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਫਲ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਲੀਨਪਿਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਿੱਥੇ ਸਿੱਧੇ ਅੱਖ ਸਬੂਤ ਯਕੀਨਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਫਸਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, PW4 ਅਤੇ PW5 ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ 'ਤੇ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸਹੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਕਿ ਦੋ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ, ਠੋਸ ਅਤੇ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਬਿਆਨਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਇਰਾਦਾ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(ਪੈਰਾ 18)

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਬਲਜੀਤ ਮਾਨ ।

ਏ.ਜੀ. ਮਸੀਹ, ਸੀਨੀਅਰ ਡੀ.ਏ.ਜੀ., ਪੰਜਾਬ, ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਵਿਜੇਦਰ ਜੈਨ, ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ

(1) ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਬਹਾਦਰ ਸਿੰਘ ਨੇ 27 ਅਕਤੂਬਰ 1997 ਦੇ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਸੰਗਰੂਰ ਵੱਲੋਂ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 302 ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਕਰਾਰ ਦਿੰਦਿਆਂ ਉਮਰ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਏ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਰੁਪਏ ਦਾ ਜੁਰਮਾਨਾ 1,000, ਜੁਰਮਾਨੇ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਸਾਲ ਲਈ ਆਰ.ਆਈ.

(2) 9 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1994 ਨੂੰ ਸ਼ਾਮ 5.30 ਵਜੇ ਦੀਵਾਨ ਚੰਦ ਨੇ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ, ਧੂਰੀ ਵਿਖੇ ਰਿਪੋਰਟ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ. ਨੰ: 47, ਮਿਤੀ 9 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1994 (ਸਾਬਕਾ ਪੀ.ਐਫ.) ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਲਿਖ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਪਹਿਲੇ ਮੁਖਬਰ ਦੀਵਾਨ ਚੰਦ ਨੇ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਸੱਤ ਸਕੇ ਭਰਾ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਛੇ ਪਿੰਡ ਭੁੱਲਰ ਹੋੜੀ ਤੋਂ ਧੂਰੀ ਆ ਗਏ ਹਨ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਬਿਮਲ ਮੁਨੀ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਬਹਾਦਰ ਸਿੰਘ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ, ਅਤੇ ਬਿਮਲ ਮੁਨੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ 'ਤੇ ਸਨ। ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਸੰਤ ਅਲੋਰਾਰਨ ਵਾਲੇ ਦਾ ਇੱਕ ਧਾਰਮਿਕ ਸਮਾਗਮ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਭੰਡਾਰੇ (ਮੁਫਤ ਭੋਜਨ) ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਵੀ ਕੀਤਾ। ਧਾਰਮਿਕ ਸਮਾਗਮ ਅਤੇ ਭੰਡਾਰੇ 'ਤੇ ਵੱਡੀ ਰਕਮ ਖਰਚ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਖਰਚੇ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਚਕਾਰ ਝਗੜਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਖਾਤਿਆਂ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਦਬਾਅ ਪਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਧੂਰੀ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਵਿਚੋਲਗੀ ਕਰਨ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। 8 ਅਪ੍ਰੈਲ 1994 ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਧੂਰੀ ਸਥਿਤ ਆਪਣੀ ਦੁਕਾਨ 'ਤੇ ਪਹਿਲੇ ਮੁਖਬਰ ਦੀਵਾਨ ਚੰਦ ਨੂੰ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਦੇਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਪਹਿਲੇ ਮੁਖਬਰ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ 9 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1994 ਨੂੰ ਪਿੰਡ ਭੁੱਲਰ ਹੋੜੀ ਵਿਖੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਮਿਲੇਗਾ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਜੋ ਖਾਤਿਆਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਗਿਰਧਾਰੀ ਲਾਈ ਦੇ ਨਾਲ ਪਹਿਲਾ ਮੁਖਬਰ ਬਿਮਲ ਪਹੁੰਚਿਆ ਮੁਨੀ ਦਾ ਘਰ। ਸ਼ਾਮ ਕਰੀਬ 4.30 ਵਜੇ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਿਮਲ ਮੁਨੀ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਗੱਲ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਇਕ ਬਿਨਾਂ ਬੰਦ ਤਲਵਾਰ ਅਤੇ ਖੱਬੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਮਿਆਨ ਫੜੀ ਘਰ ਵਿਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ। ਉਸ ਨੇ ਮਿਆਨ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਲਲਕਾਰ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਪੈਸੇ ਨਾ ਦੇਣ 'ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਬਕ ਸਿਖਾਏਗਾ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਕਿਰਪਾਨ ਨੂੰ ਦੋਹਾਂ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਫੜਿਆ ਅਤੇ ਬਿਮਲ ਮੁਨੀ ਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਸੱਟ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ। ਪਹਿਲੇ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਗਿਰਧਾਰੀ ਲਾਈ ਨੇ ਅਲਾਰਮ ਉਠਾਇਆ ਪਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਕਿਰਪਾਨ ਦੇ ਵਾਰ ਕੀਤੇ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਬਿਮਲ ਮੁਨੀ ਦਾ ਸਿਰ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋ ਗਿਆ। ਪਹਿਲੇ ਮੁਖਬਰ ਅਤੇ ਗਿਰਧਾਰੀ ਲਾਈ ਨੇ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਭੱਜ ਕੇ ਅਲਾਰਮ ਵਜਾਇਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਮੌਕੇ ਤੋਂ ਫਰਾਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਘਟਨਾ ਸਮੇਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਪਤਨੀ ਰਕਸ਼ਾ ਦੇਵੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਹੱਥ ਮੌਜੂਦ ਰਹੀ, ਜਦੋਂਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਗਿਰਧਾਰੀ ਲਾਈ ਪੁਲਿਸ ਥਾਣਾ ਧੂਰੀ ਵਿਖੇ ਰਿਪੋਰਟ ਦਰਜ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਪੁੱਜੇ, ਜੋ ਕਿ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ.

(3) ਐਸ.ਆਈ ਗੁਰਭਜਨ ਸਿੰਘ (ਪੀ.ਡਬਲਿਊ.7), ਦੀਵਾਨ ਚੰਦ, ਗਿਰਧਾਰੀ ਲਾਈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਏ। ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਖੂਨ ਨਾਲ ਭਰੀ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਚੁੱਕ ਲਿਆ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਟੀਨ ਦੇ ਬਕਸੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਧੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੱਪੜੇ ਦਾ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ, ਇੱਕ ਲੱਕੜੀ ਦਾ ਕੰਘਾ, ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕਿਰਪਾਨ, ਸਾਰਾ ਖੂਨ ਨਾਲ ਲੱਥਪੱਥ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਿਆਨ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ ਗਿਆ। ਇਹ ਵਸਤੂਆਂ ਵੱਖਰੇ ਪਾਰਸਲਾਂ ਵਿੱਚ ਬਣਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਸੀਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ

ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, — ਮੀਸੇ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ। ਸਾਬਕਾ ਪੀ.ਐਚ. ਇੱਕ ਮੋਟਾ ਸਾਈਟ ਯੋਜਨਾ, Ex.PL, ਰਿਕਵਰੀ ਦੇ ਸਥਾਨ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ, ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਐਸ.ਆਈ ਗੁਰਭਜਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਵੀ ਇੱਕ ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟ ਸਾਬਕਾ ਪੀ.ਸੀ.

(4) ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ 18 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1994 ਨੂੰ ਤਫ਼ਤੀਸ਼ੀ ਅਫ਼ਸਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। 19 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1994 ਨੂੰ ਉਸ ਕੋਲੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸ ਕੋਲੋਂ ਅਜਿਹਾ ਖੁਲਾਸਾ ਹੋਇਆ ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਹਥਿਆਰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਿਰਪਾਨ, ਉਸ ਦੇ ਕੱਪੜੇ, ਇੱਕ ਕਮੀਜ਼ ਅਤੇ ਇੱਕ ਜ਼ਰਮ ਬਰਾਮਦ ਹੋਇਆ। ਪੇਜਾਮਾ ਖੁਲਾਸਾ ਬਿਆਨ, ਸਾਬਕਾ ਪੀਜੇ, ਨੂੰ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਘਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਿਰਪਾਨ (ਤਲਵਾਰ) Ex.Pi ਹੈ, ਜਦਕਿ Payjama ਅਤੇ Kamiz ਕ੍ਰਮਵਾਰ Exs.P8 ਅਤੇ P7 ਹਨ। ਜਾਂਚ ਪੂਰੀ ਹੋਣ 'ਤੇ ਚਲਾਨ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਦੋਸ਼ ਤੈਅ ਕੀਤੇ। ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਡਾ. ਵਿਜੇ ਕੁਮਾਰ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ। ਪੀ.ਡਬਲਿਊ.ਐਲ., ਕਸ਼ਮੀਰ ਸਿੰਘ PW2, ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ, PW3, ਦੀਵਾਨ ਚੰਦ, ਪਹਿਲਾ ਮੁਖਬਰ, PW4, ਗਿਰਧਾਰੀ ਲਾਈ, ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ, PW5, ਦਰਬਾਰਾ ਸਿੰਘ, ਤਲਵਾਰ ਬਰਾਮਦਗੀ ਦਾ ਗਵਾਹ, PW6, SI ਗੁਰਭਜਨ ਸਿੰਘ, PW7, ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ PW8, HC ਪ੍ਰਿਤਪਾਲ ਸਿੰਘ PW9, HC ਅਜਾਇਬ ਸਿੰਘ PW10, ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਗੁਰਮੀਤ ਸਿੰਘ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ.11 ਅਤੇ ਡਾ.ਹਰਦੀਪ ਸਿੰਘ, ਸਹਾਇਕ ਕੈਮੀਕਲ ਐਗਜ਼ਾਮੀਨਰ, ਪੀ.ਡਬਲਿਊ.12. P.Ws 3, 8, 9, 10 ਅਤੇ 11 ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ Exs.PE, PN, PO, PQ ਅਤੇ PR 'ਤੇ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਤਿੰਨ ਗਵਾਹਾਂ ਸੁਰਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ, ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਏਐਸਆਈ ਕਮਲ ਦੇਵ ਨੂੰ ਬੇਲੋੜਾ ਕਰਾਰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

(5) ਇਸਤਰਾਸਾ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਚਾਅ ਵਿਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਹਰਦੇਵ ਸਿੰਘ-ਡਬਲਿਊ.ਐਲ. ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਪਿੰਡ ਭੁੱਲਰ ਹੋੜੀ ਵਿੱਚ 1991 ਅਤੇ 1992 ਵਿੱਚ ਧਾਰਮਿਕ ਸਮਾਗਮ ਕਰਵਾਏ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ 1992 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਮਾਗਮ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ।

(6) ਪੱਖਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਸੰਗਰੂਰ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

(7) ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਇਸਤਰਾਸਾ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤੇ ਇਰਾਦੇ, ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਅਤੇ ਇੰਨਾ ਮਾਮੂਲੀ ਹੈ ਕਿ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਥਿਤ ਇਰਾਦਾ ਅਰਥਾਤ ਖਾਤਿਆਂ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਸਬੰਧੀ ਝਗੜਾ ਕਥਿਤ ਕਤਲ ਦਾ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਅੱਗੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਇਰਾਦਾ, ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਬੁਨਿਆਦ ਲਈ, ਠੋਸ ਅਤੇ ਠੋਸ ਸਬੂਤ ਜੋੜ ਕੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਕੋਈ ਉਦੇਸ਼ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਕਹਾਣੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਿਆਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ।

(8) ਅਗਲੀ ਦਲੀਲ, ਜੋ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਦਬਾਈ ਗਈ, ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਘਟਨਾ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ 9 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1994 ਨੂੰ ਸ਼ਾਮ 4.30 ਵਜੇ ਵਾਪਰੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਸੂਚਨਾ ਸ਼ਾਮ 5.30 ਵਜੇ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰਿਪੋਰਟ ਇਲਾਕਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਸੀ। ਪੂਰੀ ਵਿਖੇ ਸ਼ਾਮ 7 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਸਪੈਸ਼ਲ ਰਿਪੋਰਟ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਇੱਕ ਝੂਠੀ ਕਹਾਣੀ ਘੜਨ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਫਸਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫੀ ਸੀ। ਅੱਗੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਕਥਿਤ ਚਸ਼ਮਦੀਦ

ਗਵਾਹ ਦੀਵਾਨ ਚੰਦ- PW4 ਅਤੇ ਗਿਰਧਾਰੀ ਲਾਈ- PW5 ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਰੱਦ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਦੀਵਾਨ ਚੰਦ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦਾ ਅਸਲੀ ਭਰਾ ਹੈ, ਜਦਕਿ ਗਿਰਧਾਰੀ ਲਾਈ ਚਚੇਰਾ ਭਰਾ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ੁੱਠਤਰ ਪੁਸ਼ਟੀ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਗਵਾਹ ਹੋਣ।

(9) ਅੱਗੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਪਿੰਡ ਭੁੱਲਰ ਹੋੜੀ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਗੈਰ-ਕੁਦਰਤੀ, ਅਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨਾਲ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਸਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤੱਥ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸਨ।

(10) ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਿਵਾਦ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਥਿਤ ਹਮਲੇ ਦੌਰਾਨ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹਾਂ ਦਾ ਗੈਰ-ਕੁਦਰਤੀ ਵਿਵਹਾਰ। ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਹਮਲੇ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਦੋਵਾਂ ਚਸ਼ਮਦੀਦਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸੱਟ ਨਹੀਂ ਲੱਗੀ। ਉਹ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਆਏ ਅਤੇ ਮੁਕ ਦਰਸ਼ਕ ਬਣ ਕੇ ਖੜ੍ਹੇ ਰਹੇ। ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹਾਂ, ਜੋ ਕਿ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਅਸਲੀ ਅਤੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਹਨ, ਦਾ ਇਹ ਗੈਰ-ਕੁਦਰਤੀ ਵਿਵਹਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗਵਾਹੀਆਂ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

(11) ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ 'ਤੇ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸਜ਼ਾ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਲਈ ਗਰਮ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਥਿਤ ਇਰਾਦਾ, ਅਰਥਾਤ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਖਾਤਿਆਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਅਸਫਲਤਾ, ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਹੋਰ ਤਾਂ ਹੋਰ, ਜਿੱਥੇ ਸਪਸ਼ਟ ਅਤੇ ਠੋਸ ਸਬੂਤ ਉਪਲਬਧ ਹਨ, ਇਰਾਦਾ ਅਜਿਹੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਥਿਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖਣ ਦੀ ਵਾਰੰਟੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

(12) ਅੱਗੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਐਫਆਈਆਰ ਦਰਜ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਲਾਕਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰਿਪੋਰਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦੇਰੀ, ਬੇਲੋੜੀ ਜਾਂ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਘਟਨਾ 9 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1994 ਨੂੰ ਸ਼ਾਮ 4.30 ਵਜੇ ਵਾਪਰੀ ਸੀ, ਪਹਿਲੀ ਸੂਚਨਾ ਸ਼ਾਮ 5.30 ਵਜੇ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰਿਪੋਰਟ ਧੂਰੀ ਦੇ ਇਲਾਕਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮ 7 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਸੀ, ਦੇਰੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਈ ਗਈ ਬਹਿਸ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਗਲਤ ਪ੍ਰਭਾਵ, ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(13) ਹੁਣ ਤੱਕ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨਾਲ ਦੀਵਾਨ ਚੰਦ ਅਤੇ ਗਿਰਧਾਰੀ ਲਾਈ ਦੇ ਸਬੰਧਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਿੰਡ ਭੁੱਲਰ ਹੋੜੀ ਵਿਖੇ ਭਖੇ ਦਿਨ ਮੌਜੂਦਗੀ ਬਾਰੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਗਵਾਹਾਂ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਪਿੰਡ ਭੁੱਲਰ ਹੋੜੀਆਂ ਵਿਖੇ ਆਏ ਸਨ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਵਿੱਤੀ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਸੁਲਝਾਉਣ ਲਈ। ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਉਹ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨਾਲ ਨੇੜਿਓਂ ਸਬੰਧਤ ਸਨ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਝੂਠਾ ਫਸਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਗਵਾਹ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਘਟਨਾ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੂੰ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਮਝਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਘਟਨਾ ਦੇ ਕੁਦਰਤੀ ਗਵਾਹ ਸਨ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨੁਕਸ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸੱਟ ਨਹੀਂ ਲੱਗੀ ਜਾਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ

ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਕਰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਧਮਕਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਬਿਨਾਂ ਬੰਦ ਤਲਵਾਰ ਨਾਲ ਲੈਸ ਸੀ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਸਿਰਫ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਖਲ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਹੈ।

(14) ਅਸੀਂ ਪੱਖਾਂ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਸੁਣੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪੇਪਰ ਬੁੱਕ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ।

(15) ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਇਰਾਦਾ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਾ, ਕੇਸ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਤੋਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਅਨੁਮਾਨ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਇਰਾਦੇ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਜਾਂ ਇੱਕ ਪੱਕਾ ਇਰਾਦਾ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਅਸਫਲਤਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਜਿੱਥੇ ਇਸਤਰਾਸਾ ਜੁਰਮ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ, ਜੁਰਮ ਦੇ ਇਰਾਦੇ, ਇਸਦੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਜਾਂ ਇਸਦੀ ਮਾਮੂਲੀ ਪਿਛੋਕੜ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿੱਧੇ, ਠੋਸ ਅਤੇ ਬੇਲੋੜੇ ਸਬੂਤ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਦਿੱਤੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਮਨੋਰਥ ਮਾਮੂਲੀ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਪਰ ਮਨੁੱਖੀ ਮਾਨਸਿਕਤਾ ਦੀਆਂ ਜਟਿਲਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਮਨੁੱਖ ਗਣਿਤਿਕ ਨਿਸ਼ਚਤਤਾ ਨਾਲ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹਾਲਾਤਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਦਿੱਤਾ ਸਮੂਹ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਕੋਈ ਹੋਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਣਡਿੱਠ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਨੁੱਖੀ ਆਚਰਣ, ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਅ ਦੁਆਰਾ, ਅਣ-ਅਨੁਮਾਨਿਤ ਹੈ, ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਇਰਾਦਾ ਮਾਮੂਲੀ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਜ਼ਰੂਰੀ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ, ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਭਾਗੀਦਾਰੀ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਕਰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ।

(16) ਤਰਸੀਮ ਕੁਮਾਰ ਬਨਾਮ ਦਿੱਲੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ, (1) ਵਿੱਚ, ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਕਿਹਾ:-

"ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਹਰ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਇਰਾਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਜਾਂਚ ਏਜੰਸੀ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਦਾ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਜੁਰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕੀ ਸੀ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਕੇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਮੱਗਰੀਆਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਾਰੇ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕਿਆਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਰਾਦਾ ਆਪਣਾ ਮਹੱਤਵ ਗੁਆ ਬੈਠਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇੱਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕਿ ਹਾਲਾਤ ਦੇ ਸਬੂਤ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹੈ, ਦੇ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਜੁਰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਹੱਤਵ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਜੇਕਰ ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸਾਬਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਖੋਜ ਦਰਜ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦੋਸ਼ੀ ਹੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਜੁਰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਇੱਕ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਸਬੂਤ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਅਪਰਾਧ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਜਾਂਚ ਏਜੰਸੀ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਜਿੱਥੇ ਤੱਕ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਵੱਲੋਂ ਤੁਰੰਤ ਉਕਸਾਉਣ ਦਾ ਕੀ ਮਕਸਦ ਸੀ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਸ ਨੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਘੇਰੇ ਵਿੱਚ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਗੁਲਸ਼ਨ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਇਰਾਦੇ ਬਾਰੇ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸੁਝਾਅ ਜਾਂ ਸਥਾਪਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।"

(17) ਨੈਟਲ ਇਨ ਨਾਥੁਨੀ ਯਾਦਵ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ (2), ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਕਿਹਾ:-

"ਅਪਰਾਧਿਕ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਮੁਸ਼ਕਲ ਖੇਤਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੂਜੇ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ। ਮਨੋਰਥ ਉਹ ਭਾਵਨਾ ਹੈ ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਇੱਕ ਖਾਸ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਪ੍ਰੇਰਕ ਕਾਰਨ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਲਈ ਅਨੁਪਾਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੰਭੀਰ ਹੋਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕਤਲ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਜਾਣੇ ਜਾਂ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਉਦੇਸ਼ ਦੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਪ੍ਰੇਰਕ ਤੱਥ ਅਣਜਾਣ ਰਹਿਣਗੇ। ਲਾਰਡ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਚੈਪਬੈਲ ਨੇ ਰੈਗ ਵਿੱਚ ਸਾਵਧਾਨੀ ਦਾ ਇੱਕ ਨੋਟ ਮਾਰਿਆ। ਵੀ. ਪਾਮਰ (ਸਫ਼ਾ 308 (ਸੀਸੀਸੀ ਮਈ 1856 'ਤੇ ਸ਼ਾਰਟਹੈਂਡ ਰਿਪੋਰਟ) ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ: "ਪਰ ਜੇ ਕੋਈ ਇਰਾਦਾ ਹੈ ਜੋ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹਾਂ ਕਿ ਉਸ ਇਰਾਦੇ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਦਾ ਕੋਈ ਮਹੱਤਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਫੌਜਦਾਰੀ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਤਜਰਬੇ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਘਿਨਾਉਣੇ ਅਪਰਾਧ ਬਹੁਤ ਮਾਮੂਲੀ ਇਰਾਦਿਆਂ ਤੋਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ; ਸਿਰਫ਼ ਬਦਨਾਮੀ ਅਤੇ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਲਈ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਆਰਥਿਕ ਲਾਭ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਲਈ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ।" ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਇੱਕ ਠੋਸ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕੰਮ ਇੱਕ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦੇਣਾ ਗਲਤ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਰਾਦਾ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਮੰਨੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਆਖਰਕਾਰ, ਇਰਾਦਾ ਇੱਕ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਵਰਤਾਰਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਤੱਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮਾ ਉਸ ਮਾਨਸਿਕ ਸੁਭਾਅ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੂੰ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਇਹ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਹਮਲਾਵਰ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਮਾਨਸਿਕ ਸਥਿਤੀ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਐਟਲੀ ਬਨਾਮ ਯੂਪੀ ਸਟੇਟ (ਏਆਈਆਰ 1955 ਐਸਸੀ 807) ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ "ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਬੂਤ ਹੈ, ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਵਾਧੂ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਦੋਸ਼ੀ ਸੀ ਪਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਸਬੂਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਲਟ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਦਾ। ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰਤੱਖ ਸਬੂਤ ਦੁਆਰਾ ਮਨੋਰਥ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਕੁਝ ਹੋਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹਾਲਾਤਾਂ ਤੋਂ ਅਨੁਮਾਨ ਸਬੰਧਤ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਮਾਨਸਿਕ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜਨਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਸ ਨੂੰ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਸਬੂਤ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਮੁਲਜ਼ਮ ਦਾ ਦਿਮਾਗ ਕਿਵੇਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ, ਇਹ ਅਪੀਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਥਾਪਿਤ ਇਰਾਦਾ ਇੱਕ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੈ। ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਵਿਰੋਧੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਨੁਮਾਨ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਨਾਕਾਫੀ ਹੈ।"

(18) ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, 1 ਅਤੇ PW4 ਅਤੇ PW5 ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ 8 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1994 ਨੂੰ ਸ਼ਾਮ 5 ਵਜੇ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਉਸਦੀ (ਦੀਵਾਨ ਚੰਦ - PW-4 ਦੀ ਦੁਕਾਨ) 'ਤੇ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵਿਚੋਲਗੀ ਕਰਨ। ਬਿਮਲ ਮੁਨੀ-ਮਿਤਕ ਨਾਲ ਖਾਤਿਆਂ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਵਾਦ। ਦੀਵਾਨ ਚੰਦ-ਪੀਡਬਲਯੂ4 ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ 9 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1994 ਨੂੰ ਸ਼ਾਮ 4 ਵਜੇ ਬਿਮਲ ਮੁਨੀ ਦੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਜੋ ਸਮਝੌਤਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਉਪਰੋਕਤ ਗਵਾਹ ਨੇ ਗਿਰਧਾਰੀ ਲਾਈ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਪਿੰਡ ਭੁੱਲਰ ਹੋੜੀ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। 9 ਅਪ੍ਰੈਲ 1994 ਨੂੰ ਦੀਵਾਨ ਚੰਦ ਅਤੇ ਗਿਰਧਾਰੀ ਲਾਈ ਮਿਲਗੇ ਭੁੱਲਰ ਹੋੜੀ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚੇ ਅਤੇ ਬਿਮਲ ਮੁਨੀ ਦੇ ਘਰ ਗਏ। ਸ਼ਾਮ 4 ਵਜੇ ਦੇ

ਕਰੀਬ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਿਮਲ ਮੁਨੀ ਨਾਂ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਬਿਨਾਂ ਪਰਚੀ ਵਾਲੀ ਕਿਰਪਾਨ ਅਤੇ ਖੱਬੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਮਿਆਨ ਲੈ ਕੇ ਘਰ ਵਿਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ। ਉਸਨੇ ਬਿਮਲ ਮੁਨੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲਲਕਾਰਾ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ, ਮਿਆਨ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਕਿਰਪਾਨ ਨੂੰ ਦੋਵਾਂ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਫੜ ਕੇ ਬਿਮਲ ਮੁਨੀ ਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਸਿੱਧੀ ਸੱਟ ਮਾਰੀ। ਦੋ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹਾਂ ਨੂੰ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ ਮ੍ਰਿਤਕ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਖਸ਼ਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਬਿਮਲ ਮੁਨੀ ਦੀ ਗਰਦਨ 'ਤੇ ਕਿਰਪਾਨ ਨਾਲ 2-3 ਵਾਰ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਦਾ ਸਿਰ ਵੱਢ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ, ਜੋੜ ਅਤੇ ਪਦਾਰਥ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਇਲਜ਼ਾਮ ਹਨ, ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਅਸਲ ਘਟਨਾ ਵੀ। ਕੀ ਇਰਾਦਾ ਕਤਲ ਕਰਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਾਕਾਫੀ ਸੀ, ਇਹ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਹੈ।

ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਸਿੱਧੇ ਅਤੇ ਬੇਲੋੜੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ, PW4 ਅਤੇ PW5 ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਵਿੱਚ, ਬਿਮਲ ਮੁਨੀ ਦੇ ਘਿਨਾਉਣੇ ਕਤਲ ਦੇ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ, ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਸੁਲਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ ਕਿ ਇਰਾਦਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਫਲ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਲੀਨਪਿਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਿੱਥੇ ਪ੍ਰਤੱਖ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਸਬੂਤ ਇੱਕ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਾਲ ਫਸਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ। ਸਿਟੋ ਵਜੋਂ, PW4 ਅਤੇ PW5 ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ 'ਤੇ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸਹੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਕਿ ਦੋ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ, ਠੋਸ ਅਤੇ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਬਿਆਨਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਇਰਾਦਾ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(19) ਅਗਲਾ ਨੁਕਤਾ ਜੋ ਵਿਚਾਰਨ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਐਫਆਈਆਰ ਦਰਜ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਲਾਕਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਸੰਚਾਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦੇਰੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਘਟਨਾ ਸ਼ਾਮ 4.30 ਵਜੇ ਵਾਪਰੀ ਸੀ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਭਾਵ ਸ਼ਾਮ 5.30 ਵਜੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਥਾਣਾ ਪੂਰੀ ਵਿਖੇ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ. ਕਾਨੂੰਨੀ ਰਸਮਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਤੁਰੰਤ ਸ਼ਾਮ 7 ਵਜੇ ਇਲਾਕਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ।

(20) ਉਪਰੋਕਤ ਤੱਥ, ਸਾਡੀ ਵਿਚਾਰ ਅਨੁਸਾਰ, ਐਫਆਈਆਰ ਦਰਜ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਇਲਾਕਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਸੰਚਾਰ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦੇਰੀ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਈ ਗਈ ਦਲੀਲ, ਕਿ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਝੂਠਾ ਫਸਾਉਣ ਲਈ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ ਦਰਜ ਕਰਨ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਸੰਚਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਹੈ।

(21) ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਿਵਾਦ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨਾਲ ਸਬੰਧ, ਅਤੇ ਸੁਤੰਤਰ ਗਵਾਹ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਲਈ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਪਿੰਡ ਭੁੱਲਰ ਹੋੜੀ ਵਿਖੇ ਆਏ ਸਨ। ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਨ, PW4 ਉਸਦਾ ਅਸਲੀ ਭਰਾ ਅਤੇ PW5 ਇੱਕ ਚਚੇਰਾ ਭਰਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਕੱਲਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਕਿਸੇ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਇਕਾਂਤ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ, ਇਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਜਿਹੜਾ ਦੌਰਾਨ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਬਚਾਅ ਵਿੱਚ, ਠੋਸ ਅਤੇ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਸਬੂਤ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰੇ ਜੋ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਹ ਰੱਖਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹਾਂ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਝੂਠਾ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸ. ਦੋ ਗਵਾਹਾਂ ਤੋਂ ਜਿਹੜਾ ਦੌਰਾਨ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ

ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਨਾਲ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਸੀ, ਭੈੜੇ ਦਿਨ, ਘਟਨਾ ਸਥਾਨ ਤੇ ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਉਹ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਸਨ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਦੀ ਸਚਾਈ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਕਰਨ ਲਈ ਨਾਕਾਫੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਵਕੀਲ ਸਾਡੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਲਿਆਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਹੋਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰੇ।

(22) ਆਖਰੀ ਵਿਵਾਦ ਅਰਥਾਤ ਦੋ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਕਥਿਤ ਗੈਰ-ਕੁਦਰਤੀ ਵਿਵਹਾਰ, ਜਦੋਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਰਥਾਤ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲਤਾ ਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਨਿਪਟਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸਹੀ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਲੋਕ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਦਾ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਦਖਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੂਸਰੇ ਘੱਟ ਬੋਲਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਾਨੂੰ ਉਪਰੋਕਤ ਤਰਕ ਨਾਲ ਕੋਈ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ। ਮਨੁੱਖੀ ਵਿਵਹਾਰ ਕਿਸੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪੈਟਰਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਦੋ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹਾਂ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਧਮਕਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਬਿਨਾਂ ਬੰਦ ਤਲਵਾਰ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਲਗਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਉਹ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਖਲ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸੱਟ ਨਹੀਂ ਲੱਗੀ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਹਟਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ, ਠੋਸ ਅਤੇ ਠੋਸ ਸਬੂਤ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

(23) ਦੋ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸਤਰਾਸਾ ਨੇ ਪਰਨਾ, ਇੱਕ ਲੱਕੜ ਦੀ ਕੰਘੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕਿਰਪਾਨ ਸਮੇਤ ਘਟਨਾ ਸਥਾਨ ਤੋਂ ਖੂਨ ਨਾਲ ਲੱਥਪੱਥ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਚੁੱਕ ਲਿਆ। ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ, ਭਾਵ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਘਰ ਤੋਂ ਇੱਕ ਮਿਆਨ ਵੀ ਬਰਾਮਦ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਲੇਖ, ਮਿਆਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਵੀ ਖੂਨ ਨਾਲ ਰੰਗੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਤਫ਼ਤੀਸ਼ ਦੌਰਾਨ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਖੁਲਾਸੇ ਬਿਆਨ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਖੂਨ ਨਾਲ ਲੱਥਪੱਥ ਤਲਵਾਰ, ਸਾਬਕਾ ਪੀਆਈ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਦੀ ਕਮੀਜ਼ ਅਤੇ ਪਜਾਮਾ ਸੀ। ਇਹ ਵਸੂਲੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਘਰੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਰਿਕਵਰੀ ਨੂੰ ਕੈਮੀਕਲ ਐਗਜ਼ਾਮਿਨੀਅਰਜ਼ ਅਤੇ ਸੇਰੋਲੋਜਿਸਟ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਐਕਸ.ਪੀ.ਟੀ. ਅਤੇ ਪੀ.ਯੂ ਦੁਆਰਾ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਖੂਨ ਦੇ ਧੱਬੇ ਵਾਲੇ ਲੇਖਾਂ 'ਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਖੂਨ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੋਸ਼ ਦਾ ਘੇਰਾ ਪੀਡਬਲਯੂਐਲ ਡਾ. ਵਿਜੇ ਕੁਮਾਰ ਜਿੰਦਲ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੁਆਰਾ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਲੱਗੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਸਾਰੇ ਪਦਾਰਥਕ ਵੇਰਵਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅੱਖ ਦੇ ਸੰਸਕਰਣ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਪਰੈਲ 1994 ਨੂੰ ਪੋਸਟ ਮਾਰਟਮ ਕਰਵਾਉਣ ਵਾਲੇ ਡਾ.

ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਮਿਲੀਆਂ:-

1. ਸਿਰ ਅਤੇ ਗਰਦਨ ਸਰੀਰ ਦੇ ਬਾਕੀ ਹਿੱਸਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰਾ ਪਿਆ ਸੀ। ਗਰਦਨ ਨੂੰ 6-7 ਵਰਟੀਬਲ ਦੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਕੱਟਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਟ੍ਰੈਚੀਆ ਅਤੇ ਲੈਰੀਨਕਸ, ਓਸੀਓਫੋਗਸ ਅਤੇ ਕਾਰਟਿਡ ਨਾੜੀਆਂ ਨੂੰ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਕੱਟਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਖੋਪੜੀ ਦੀ ਹੱਡੀ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਭਾਵ ਟੈਪੋਰਲ ਹੱਡੀ ਅਤੇ ਓਸੀਪੀਟਲ ਹੱਡੀ ਦਾ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਗਾਇਬ ਸੀ। ਅੰਡਰਲਾਈੰਗ ਦਿਮਾਗ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਟੁੱਟ ਗਿਆ ਸੀ।

2. ਕੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਵਾਲਾਂ ਦੀ ਰੇਖਾ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉੱਪਰ ਵਾਲਾਂ ਦੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ 9 cm x 0.7 cm x ਹੱਡੀ ਨੂੰ ਮਾਪਦਾ ਹੈ।

ਵਿਭਾਜਨ 'ਤੇ, ਅੰਡਰਲਾਈੰਗ ਹੱਡੀ ਨੂੰ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਦਿਮਾਗ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਟੁੱਟ ਗਿਆ ਸੀ।

3. ਖੱਬੇ ਮੋਢੇ ਉੱਤੇ ਲਗਭਗ 1 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਦਾ ਆਕਾਰ 4 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ x 0.7 ਹੋਵੇਗਾ।"

(24) ਸਹੁੰ 'ਤੇ ਬਿਸ ਬਿਆਨ ਵਿਚ, ਪੀਡਬਲਯੂਐਲ-ਡਾ. ਵਿਜੇ ਕੁਮਾਰ ਜਿੰਦਲ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਸੱਟਾਂ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ 2 ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨ ਲਈ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਆਮ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ ਕਾਫੀ ਸਨ ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਕੁਦਰਤ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਸਦਮੇ ਅਤੇ ਹੈਮਰੇਜ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਸੀ, ਸੱਟਾਂ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ 2 ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਅਤੇ ਮੌਤ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਹੋਈ। ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਤਲਵਾਰ ਦੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਜੋੜਿਆ, ਸਾਬਕਾ ਪੀ.ਐਲ. ਡਾਕਟਰੀ ਸਬੂਤ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਬੂਤ, ਅਰਥਾਤ, ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਬਿਆਨ, ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਵਸੂਲੀ ਅਤੇ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਪੂਰੇ ਸਬੂਤ, ਜਦੋਂ ਇਕੱਠੇ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਦੇ ਪਰਛਾਵੇਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਉਪਰੋਕਤ ਹਾਲਾਤਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਵਿਚਾਰ ਅਨੁਸਾਰ ਤੱਥ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

(25) ਉਪਰੋਕਤ ਵਿੱਚ ਜੋ ਫਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਯੋਗਤਾ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜ਼ਮਾਨਤ/ਜ਼ਮਾਨਤੀ ਬਾਂਡ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਜ਼ਬਤ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਬਾਕੀ ਬਚੀ ਸਜ਼ਾ ਭੁਗਤਣ ਲਈ ਤੁਰੰਤ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਆਰ.ਐਨ.ਆਰ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਕੰਚਨ